

Arrest

nr. 151 805 van 4 september 2015
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Kameroense nationaliteit te zijn, op 2 april 2015 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 4 maart 2015.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 mei 2015 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 17 juni 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat C. BUYTAERT en van attaché C. MISSEGHES, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart Kameroens staatsburger te zijn en u bent afkomstig uit Limbé. U hebt gedurende uw leven in Kameroen in verschillende steden gewoond, waaronder Buea, Bamenda, Yaoundé en Douala.

U verklaart dat u middelbare school liep in Buea en dat u daar een soort peter had die Raymond heette. Hij ontfermde zich als oudere student over u en hielp u onder andere met uw schoolwerk en met de was. Op een nacht kwam hij bij u in bed liggen en wilde hij dat u zijn penis zou aanraken. U weigerde dit aanvankelijk, maar omdat Raymond de dagen erna bleef aandringen, ging u toch akkoord om het eens uit te proberen. Na verloop van tijd hadden jullie bijna dagelijks seksuele contacten met elkaar op school.

Toen Raymond was afgestudeerd, kreeg u een nieuwe klasgenoot, Clinton. Hij was iets ouder dan u en kende Raymond persoonlijk. U raakte goed bevriend met Clinton en ook hij kwam regelmatig bij u in bed

liggen en begon u te betasten. Blijkbaar had Raymond aan Clinton verteld dat u homo was, waardoor hij zich niet geremd voelde om u te benaderen. Ook met Clinton had u geregeld seksuele contacten op school. Toen u op een dag met Clinton in de badkamer was, wilde hij anale seks met u. U was wat zenuwachtig, omdat u dacht dat het veel pijn zou doen, maar stemde toch toe. Toen hij u penetreerde, bleek dit echter ontzettend pijnlijk te zijn, waardoor u heel luid begon te schreeuwen. Enkele medestudenten kwamen de badkamer binnen om te kijken wat er aan de hand was en betrapten jullie op heterdaad. U en Clinton werden zwaar afgeranseld door jullie medestudenten, maar ze verklikten jullie niet, zolang jullie deden wat zij wilden en jullie dus hun knechten werden. Uw relatie met Clinton bleef nog duren tot 2009, toen u rechten begon te studeren aan de universiteit.

In mei 2010 ontmoette u Frank, een Engelsman die in Kameroen werkte. Jullie leerden elkaar kennen op een feestje van de universiteit in het hotel waar Frank logeerde, raakten aan de praat, gingen samen uit en kregen een relatie die een paar maanden heeft geduurd. Uw studies gingen goed, tot u regelmatig door medestudenten werd uitgescholden voor homo en mietje. U kon deze beledigingen niet aan en besloot om in 2011 niet opnieuw aan het schooljaar te beginnen. Na een jaar te zijn gestopt met studeren, schreef u zich opnieuw in aan de universiteit. Frank raadde u aan om een relatie te beginnen met een meisje, zodat de mensen u met rust zouden laten en u er niet langer van zouden verdenken homo te zijn. In augustus 2011 begon u dan een relatie met (E.A.B.), uw buurmeisje toen u aan de universiteit studeerde, op wie u totaal niet verliefd was, maar met wie u dus enkel een relatie had om de mensen te doen geloven dat u hetero bent. Zelf wist zij ook niets van uw homoseksuele geaardheid. Op 24 februari 2012 kregen jullie een dochter, (N.B.A.).

In november 2011 ontmoette u Elvis en korte tijd later kregen jullie een relatie. Elvis was bevriend met ene Larex, ook een homo, die u zelf enkele keren hebt ontmoet. Larex werd echter door de politie gearresteerd en enkele maanden opgesloten en korte tijd na zijn vrijlating werd hij dood teruggevonden langs de weg. Larex had de politie blijkbaar verteld dat u en Elvis homo waren, maar omdat Elvis een vriend had die bij de politie werkte en die Elvis geloofde toen hij de beschuldigingen van homoseksualiteit ontkende, werd er geen zaak tegen jullie aangespannen.

Enige tijd later nam de Kameroense overheid strenge standpunten in tegen homoseksualiteit en werd onder impuls van een nieuwe politiecommissaris jullie zaak toch weer geopend. U en Elvis kregen een convocatie en de politie vroeg naar u. Elvis raadde u aan om onder te duiken en een tijd later werd er ook een arrestatiebevel voor u afgeleverd. U ging op verschillende plaatsen onderduiken en Elvis maakte plannen voor u om het land te verlaten. Op 14 september 2014 hebt u Kameroen per vliegtuig verlaten en bent u naar België gereisd. Op 15 september 2014 bent u hier aangekomen en op 17 september 2014 hebt u asiel aangevraagd bij de Belgische autoriteiten.

Ter staving van uw asielrelaas legt u de volgende documenten neer: uw identiteitskaart, uw doopcertificaat, uw geboorteakte, enkele foto's en een envelop.

B. Motivering

Uit uw verklaringen blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omwille van problemen als gevolg van uw homoseksuele geaardheid. Op basis van uw verklaringen moet echter worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent uw relaas en uw vrees voor vervolging aannemelijk te maken.

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het CGVS gegronde redenen heeft om te twifelen aan uw homoseksuele geaardheid. Uw verklaringen over hoe u uw homoseksualiteit hebt ontdekt kwamen immers allerm minst overtuigend over. U verklaarde dat u homo bent geworden, omdat uw eerste seksuele ervaringen met een man waren en u daar dus mee bent opgegroeid (CGVS I p.13,14). U zei dat u voor het eerst gevoeld hebt dat u mannen verkoos toen Raymond u voor het eerst liet klaarkomen (CGVS I p.11), dat u zo gewend raakte aan wat Raymond met u deed dat u het elke keer wilde (CGVS II p.5). U moest gewoon meegaan in wat Raymond deed. De eerste keer was het vreemd, maar daarna begon u ervan te houden (CGVS II p.6). U wist niets over vrouwen, en moest het dus doen met wat u had, zijnde mannelijke gezelschap, en u was daar tevreden mee (CGVS I p.11, CGVS II, p.5). U verklaarde dat homoseksuele betrekkingen bij u op jonge leeftijd werden ingeplant, u werd ertoe geïntroduceerd door Raymond en aangezien u dus zo bent opgegroeid en niks afwist van seks met vrouwen, bent u homo geworden (CGVS I p.10,11; CGVS II, p.5,9). Wanneer u dan ter verduidelijking werd gevraagd of u hetero zou zijn geweest, mochten uw eerste seksuele ervaringen met een vrouw zijn geweest, antwoordde u bevestigend (CGVS I p.13, CGVS II, p.10). U verklaarde ook dat iemand niet als homo kan worden geboren, maar dat het van een bepaald moment afhangt of iemand homo wordt of niet. Homo worden hangt volgens u af van een bepaalde gebeurtenis, zo haalt u aan dat iemand op een bepaald moment homo kan zijn en dan door een bepaalde gebeurtenis geen homo meer kan zijn en vice versa. In uw geval bent u homo geworden toen u door Raymond werd benaderd, hij was de eerste die naar u kwam en u bent gewoon datgene blijven doen waartoe hij u had geïntroduceerd, namelijk homoseksuele handelingen (CGVS I p.13; CGVS II p.9,10). Er moet echter worden opgemerkt dat het geenszins plausibel is dat uw geaardheid er bij u zou zijn 'ingeplant' toen u in de middelbare school door een mannelijke medestudent seksueel werd benaderd en het overtuigt niet dat louter seksuele

handelingen die u in het begin vreemd vond de basis zouden vormen om homoseksueel te 'worden' en dat het blijven uitoefenen van deze seksuele handelingen met mannen daardoor datgene zou worden waarnaar uw voorkeur uitgaat. Het feit dat u dit wel verklaart ondergraaft op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van de ontdekking van uw geaardheid en daaruit volgend ook van uw niet-heteroseksuele geaardheid.

Ook uw verklaringen over hoe u de ontdekking van uw homoseksuele geaardheid hebt ervaren, zijn opmerkelijk. U verklaart enerzijds dat u zich gelukkig voelde toen u de zekerheid kreeg dat u homo was (CGVS I p.14) en dat het u, toen u te weten kwam dat homoseksualiteit door de Kameroense wet streng verboden is, niet kon schelen wat de wet zei, want voor u heeft iedereen het recht om te doen wat hij of zij wil (CGVS II p.10). U voelde helemaal niets toen u hoorde dat de wet homoseksualiteit verbiedt, omdat u vindt dat noch mensen, noch de overheid moeten zeggen wat mensen moeten doen (CGVS II p.7). Uw ouders zijn volgens u erg tegen homoseksualiteit gekant, u hebt dat altijd geweten, maar u verklaarde hierover dat u gewoon doet wat u gelukkig maakt en als dat iemand niet aanstaat, dat dat dan pech is voor die persoon (CGVS II p.21). Echter, van iemand die zich ervan bewust is dat homoseksualiteit in de Kameroense context volstrekt taboe is en totaal niet wordt aanvaard, zou toch verwacht worden dat deze niet louter zou weergeven dat het hem niet kan schelen wat de wet hierover zegt of wat zijn ouders hiervan vinden. Het gemak waarmee u de ontdekking van uw niet-heteroseksuele geaardheid beleeft blijkt te hebben is weinig aannemelijk en komt geenszins doorleefd over in het licht van de homofobe context in Kameroen. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over uw geaardheid verder ondermijnd. Anderzijds verklaart u dan weer dat u het verschrikkelijk vond om uitgescholden en gediscrimineerd te worden door uw medestudenten aan de universiteit (CGVS II p.5), dat u zich slecht voelt omdat uw moeder ziek is geworden (CGVS II p.21) en dat u echt bang was omdat uw vader altijd zei dat hij zijn zoon zou vermoorden als die homo zou worden (CGVS I p.15). Deze twee houdingen van enerzijds totale onverschilligheid en anderzijds ernstige bezorgdheid vallen bezwaarlijk met elkaar te rijmen, waardoor ernstig wordt getwijfeld aan de doorleefdheid ervan. Ook blijkt uit uw verklaringen dat u met geen enkele van uw homoseksuele partners hebt gepraat over hoe zij de ontdekking van hun geaardheid hebben beleeft. U verklaart dat u er met Raymond gewoon nooit over hebt gepraat (CGVS I p.8), met Clinton hebt u hier evenmin over gesproken, hoewel u wel vermoedt dat ook hij door Raymond tot de homoseksualiteit werd 'geïntroduceerd'. Over de criminalisering van homoseksualiteit in Kameroen hebt u het evenmin met Clinton gehad, hoewel het wel tijdens uw relatie met hem was dat u te weten kwam dat homoseksualiteit in Kameroen strafbaar is (CGVS II p.7,8). Over Frank zei u dat hij al op hele jonge leeftijd aangetrokken was tot mannen in plaats van tot vrouwen, maar voor u was het nutteloos om alle details te weten over hoe hij homo is geworden (CGVS I p.18, CGVS II p.9). Elvis hebt u niet lastiggevalen met de vraag waarom hij homo is geworden of hoe hij dat heeft ontdekt. U weet enkel dat hij in Dubai werd 'geïntroduceerd', dat een kerel hem heeft moeten overtuigen om homo te worden, maar dat hij daar niet graag over praatte, omdat het een pijnlijke ervaring was (CGVS I p.17, CGVS II p.9). Dat u nooit over dergelijke thema's zou hebben gepraat met de personen met wie u een volgens de Kameroense strafwet een illegale relatie had en met wie u een intieme vertrouwensband had opgebouwd, tast de geloofwaardigheid van deze beweerde homoseksuele relaties aan. U verklaarde hierover dat men niet te veel vragen stelt als iets illegaal is in de Kameroense gemeenschap, anders zou men wel eens kunnen denken dat je van de politie bent (CGVS I p.18). Dat deze redenering echter ook zou gelden bij personen met wie u effectief een homoseksuele relatie had, is niet aannemelijk.

Daarnaast is het gemak waarmee u doorheen de jaren verschillende homoseksuele relaties bent aangegaan weinig plausibel binnen de homofobe Kameroense context. Wat Frank betreft, verklaarde u dat u hem op 26 mei 2010 op een feestje in een hotel leerde kennen. Jullie raakten aan de praat en spraken nog eens af. Op 30 mei 2010 was het uw verjaardag en gingen jullie samen uit. U verklaarde dat jullie naast elkaar zaten en dat Frank plots op uw bil begon te slaan. U kreeg hierdoor een erectie, Frank vertelde u dat hij homo was en vroeg vervolgens of u zijn partner wilde worden (CGVS I p.13). Het is echter bijzonder weinig waarschijnlijk dat iemand in de Kameroense samenleving, waar zware gevangenisstraffen staan op homoseksuele handelingen, zomaar aan iemand die hij nog maar enkele dagen kent spontaan zou vertellen dat hij homo is en dat hij een relatie met die persoon wil. Deze verklaringen tasten uw geloofwaardigheid ernstig aan. Uw relatie met Elvis begon dan weer wel nadat jullie al een tijdje vrienden waren. U werd door Elvis uitgenodigd op zijn appartement en toen u daar allemaal pornomagazines en homotijdschriften zag liggen, vroeg u of Elvis homo was, wat hij beaamde. Hij zei ook dat het zeldzaam is om een homo in Kameroen te zien en vroeg of jullie minnaars konden worden, waarmee u instemde (CGVS I p.15,21; CGVS II p.12). Opnieuw bleek het kenbaar maken van jullie wederzijdse aantrekkingskracht van een leien dakje te zijn gegaan zonder enige problemen, twijfels of obstakels. Dit is opvallend en opnieuw moet worden benadrukt dat dit binnen de Kameroense context, waar volgens uw eigen verklaringen voorzichtigheid geboden is wat het uiten van een homoseksuele geaardheid betreft (CGVS I p.14), weinig waarschijnlijk is. Wat uw relatie met

Clinton betreft, moet worden benadrukt dat het opvallend is dat u deze relatie tijdens uw inleidende interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) nooit hebt vermeld. U had het er wel over uw relaties met Raymond, Frank en Elvis, maar u repte met geen woord over Clinton (CGVS Vragenlijst, rubriek 3.5). Dit is hoogst opmerkelijk, zeker aangezien u ten overstaan van het CGVS verklaarde dat u uw eerste échte homoseksuele relatie met Clinton hebt beleefd en dat deze relatie maar liefst tien jaar heeft geduurd, namelijk van 1999 tot 2009 (CGVS I p.8,9; CGVS II, p.11). Ook zei u dat Clinton de persoon was voor wie u het eerst echt gevoelens hebt gehad en bovendien werd u op de middelbare school met Clinton betrapt toen u voor het eerst anale seks had, waardoor u bovendien te weten kwam dat homoseksualiteit in Kameroen strafbaar is (CGVS II p.7). Dat u deze relatie, die duidelijk erg belangrijk is geweest in uw leven, bij de DVZ niet zou hebben vermeld, is niet aannemelijk. Uw relatie met Clinton zou volgens uw verklaringen zijn begonnen toen Clinton op een nacht bij u in bed kwam liggen terwijl u sliep. Hij stak zijn hand in uw pyjama en begon uw penis te masseren (CGVS I p.9, CGVS II p.7). U wist op dat moment totaal niet dat Clinton homo was en was wat bang, hoewel het tegelijk ook goed aanvoelde (CGVS I p.9, CGVS II p.7). Later vertelde Clinton u dat Raymond hem had verteld dat u Raymond liet klaarkomen en orale seks met hem had. Omdat u en Clinton op dat moment al erg goed bevriend waren, kon u daar helemaal niet boos over zijn (CGVS II p.8). Aangezien u zelf reeds aangaf dat men in Kameroen als homo erg voorzichtig moest zijn voor de overheid en het publiek, is het echter geenszins geloofwaardig dat Clinton zomaar bij u in bed zou komen liggen en u zou beginnen te betasten. Deze handeling kan immers allerminst voorzichtig of terughoudend worden genoemd. Door uw weinig plausibele verklaringen over uw homoseksuele relaties, wordt opnieuw geraakt aan de geloofwaardigheid van deze relatie en van uw homoseksuele geaardheid.

Aangezien het CGVS omwille van de bovenstaande redenen alvast geen geloof kan hechten aan uw verklaarde nietheteroseksuele geaardheid en uw homoseksuele relaties met Raymond, Clinton, Frank en Elvis, kan logischerwijs ook geen geloof worden gehecht aan de problemen die u hierdoor verklaart te hebben gehad. Bovendien legt u ook over uw concrete vervolgingsfeiten uiteenlopende verklaringen af, wat de geloofwaardigheid van uw verklaringen opnieuw in geen geval ten goede komt. U verklaarde dat de aanleiding van uw persoonlijke problemen de arrestatie van Larex was, een vriend van Elvis. Hij zou tijdens zijn gevangenschap onder druk aan de politie verteld hebben over de relatie tussen u en Elvis en werd later vermoord teruggevonden (CGVS I p.22). Tijdens uw eerste gehoor bij het CGVS verklaarde u meermaals dat Larex in 2012 werd vermoord (CGVS I p.22), terwijl u tijdens het tweede gehoor volhield dat Larex in 2013 dood werd teruggevonden (CGVS II p.15,17). Wanneer u met deze inconsistentie werd geconfronteerd, verklaarde u dat u een mens bent en niet alles kunt onthouden, dat u soms gestresseerd bent en dat uw hersenen dan stoppen met werken (CGVS II p.17). Echter, het betreft hier een dermate belangrijk incident dat de directe oorzaak van uw persoonlijke problemen met de Kameroense autoriteiten vormt, waardoor het niet aanvaardbaar is dat u niet meer zou weten of dit één dan wel twee jaar voor uw asielaanvraag heeft plaatsgevonden.

In het verlengde hiervan moet worden vermeld dat u ook incoherent was over het moment waarop u effectief het doelwit van de ordediensten bent geworden. Aanvankelijk verklaarde immers dat u in 2013 een convocatie hebt gekregen en dat er ongeveer twee maanden later een arrestatiebevel naar uw huis werd gebracht. Diezelfde maand, volgens u was dat april 2013, is de politie uw huis binnengevallen (CGVS I p.22,23). Tijdens uw tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u dan weer dat uw echte problemen pas in juni 2014 zijn begonnen en dat de politie u en Elvis dan pas begon te zoeken (CGVS II p.13,14). U verklaarde dat de eerste en enige convocatie in juni 2014 kwam en dat het arrestatiebevel vervolgens één à twee maanden later werd afgeleverd (CGVS II p.17,18). Uiteraard vallen deze verklaringen bezwaarlijk met elkaar te rijmen, waardoor het bedrieglijk karakter van uw relaas verder wordt bevestigd.

Ook een onaannemelijke onwetendheid over bepaalde belangrijke aspecten van uw relaas kan u kwalijk worden genomen. Zo bleek u de naam niet te kennen van de politiecommissaris die goed met Elvis bevriend was, en wist u evenmin in welk politiekantoor deze man was gestationeerd, hoewel dit hetzelfde kantoor was waar Larex werd gevangengehouden (CGVS I p.16). Volgens u was het niet belangrijk om dat te weten en bovendien was die politieman een vriend van Elvis, niet van u, u kende hem zelf niet. Deze persoon heeft echter een belangrijke rol voor u gespeeld, hij is namelijk degene die Elvis heeft verteld dat Larex u en Elvis aan de politie had verklikt en hij is degene die ervoor heeft gezorgd dat de daaruit volgende beschuldigingen van homoseksualiteit niet werden vervolgd en er geen zaak tegen jullie werd aangespannen (CGVS I p.22; CGVS II p.15,16,17). Dat u de naam van deze persoon dus niet zou kennen, of dat Elvis deze naam nooit zou hebben genoemd, overtuigt niet. Dat u de naam van de nieuwe politiecommissaris, die jullie wel begon te vervolgen, evenmin kent (CGVS II p.18), ondermijnt uw relaas nog meer. Verder is het ook opmerkelijk dat u sinds uw vertrek uit Kameroen helemaal geen contact meer hebt gehad met Elvis (CGVS I p.21). U verklaarde dat u een laatste keer contact met Elvis hebt gehad op de dag vooraleer u uw reis naar België hebt aangevat en u hebt hem sindsdien niet meer kunnen contacteren omdat u in België geen telefoon hebt, u hebt zijn

nummer niet, uw e-mailadres was geblokkeerd en u hebt zelf geen Facebook (CGVS I p.22). Tijdens het tweede gehoor bij het CGVS verklaarde u dan dat u kort voor het tweede gehoor toch hebt geprobeerd om Elvis via e-mail te contacteren, u hebt daarvoor een nieuw e-mailadres aangemaakt en u hebt hem uw gsm-nummer gestuurd, zodat hij u zou kunnen bellen, maar u had nog niets van hem gehoord (CGVS II p.3). Echter, dat u pas na twee maanden in België voor het eerst een poging onderneemt om contact met Elvis te zoeken is niet aannemelijk. U had immers gemakkelijk vroeger al een nieuw e-mailadres kunnen aanmaken om zich op die manier op de hoogte te stellen van het lot van Elvis, over wie u nu dus niet eens weet of hij nog in Kameroen is of niet en of hij al dan niet problemen heeft (CGVS I p.23, CGVS II p.3), of u had een Facebookaccount kunnen aanmaken om Elvis op die manier op te sporen, aangezien uit uw verklaringen blijkt dat Elvis wel degelijk zelf een dergelijke account heeft (CGVS II p.19). Uw verklaring dat u geen grote fan bent van Facebook (CGVS I p.22) en dat u eerst zichzelf in orde wilde krijgen voor u iemand contacteerde (CGVS II p.3), is in dit kader geenszins afdoende. U bleek immers wel nog contact te hebben met uw broer, aangezien hij u verschillende documenten heeft opgestuurd (CGVS II p.2). Dat u Elvis dus niet eerder hebt proberen te contacteren, wordt niet aanvaard. Hij had immers identiek dezelfde problemen met de autoriteiten omwille van zijn homoseksuele geaardheid als u en Elvis is degene die ervoor heeft gezorgd dat u uw land hebt kunnen ontvluchten. Dat u dus in dergelijke mate ongeïnteresseerd blijkt in zijn huidige situatie – u vindt het immers niet nodig om hem eerder te contacteren, terwijl u daar wel zeker en vast de kans toe had – doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen verder wankelen.

Voorts waren ook uw verklaringen omtrent uw reisroute naar België ongeloofwaardig. U legde bij de DVZ immers tegenstrijdige verklaringen af over het moment van uw vertrek. U had er immers aanvankelijk verklaard dat u op 8 september 2014 uit uw land was vertrokken (DVZ Verklaring, rubriek 10), om later te beweren dat u Kameroen al op 7 augustus 2014 per vliegtuig had verlaten (DVZ Verklaring, rubriek 33). Bij het CGVS verklaarde u dan weer dat u Kameroen op 14 september 2014 hebt verlaten (CGVS II p.19). Wanneer u op deze tegenstrijdigheden werd gewezen, weet u deze incoherentie aan een fout van de interviewer van de DVZ en zei u dat u daar op papier hebt geschreven dat u op 14 september 2014 was vertrokken en op 15 september 2014 in Brussel bent aangekomen (CGVS II p.20). Er moet echter op worden gewezen dat uw verklaringen u na afloop van het gehoor bij DVZ werden voorgelezen en dat u deze ter akkoord hebt ondertekend. Dat u nu verklaart dat de ambtenaar van de DVZ fouten heeft neergeschreven, wordt niet aanvaard. De tegenstrijdigheid blijft dus staande. Verder verklaarde u bij de DVZ dat u de naam van de smokkelaar die uw reis heeft begeleid niet kende (DVZ Verklaring, rubriek 32), terwijl u ten overstaan van het CGVS beweerde dat deze man Albert heet en een vriend was van Elvis (CGVS II p.19). Deze keer was uw verklaring voor de inconsistentie dat u tijdens het gehoor bij de DVZ moe was en honger had en dat u tegen het volgende interview over de naam van de smokkelaar zou nadenken (CGVS II p.20). Deze verklaring volstaat echter niet ter verschoning van de vastgestelde tegenstrijdigheid. Ook bleek u totaal niet op de hoogte te zijn van de reisdocumenten die voor uw reis werden gebruikt. U verklaarde dat Albert valse documenten voor u had geregeld, maar u weet niet welke naam of welke foto er in het paspoort stond. U weet enkel dat u het niet was. U verklaart dat Elvis uw reis heeft betaald, maar van de concrete kostprijs van uw reis bent u niet op de hoogte. U bent evenmin op de hoogte of er een visum in het valse paspoort stond. Wel weet u dat het valse paspoort een groen Kameroens paspoort was en dat de identiteitskaart die u gebruikte een Belgische was (CGVS II p.19,20). Dit alles is weinig aannemelijk. Een dergelijke clandestiene reis houdt immers bepaalde ernstige risico's in voor zowel u als uw begeleider gezien de vele controles in luchthavens en strenge straffen die op clandestiene reizen en mensensmokkel staan. Dat Albert u dus helemaal niet op de hoogte zou stellen van de gebruikte reismodaliteiten - om te vermijden dat u bij de minste bevraging door een grenscontrolebeambte door de mand zou vallen - en u enkel zei dat u het paspoort en de identiteitskaart aan de officier in het kantoor moest geven (CGVS II p.20), komt allerminst geloofwaardig over. Opnieuw wordt de ongeloofwaardigheid van uw verklaringen bevestigd. Bovendien heeft het CGVS hierdoor gegronde redenen om te vermoeden dat u uw werkelijke reispaspoort moedwillig achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om op die manier bepaalde informatie betreffende het moment en de manier van vertrek en eventuele verkregen visa verborgen te houden. Dit is een zwaarwichtige vaststelling.

De documenten die u voorlegt ter staving van uw asielrelaas zijn niet van die aard dat ze de bovenstaande conclusies kunnen wijzigen. Uw identiteitskaart, uw doopcertificaat en uw geboorteakte bevatten louter persoonsgegevens die hier niet worden betwist. Op de foto's die u neerlegt staat u volgens uw verklaringen samen met Clinton afgebeeld. Dit vormt echter in geen geval een bevestiging van uw verklaarde problemen: de afgebeelde personen staan immers in een dusdanig neutrale pose dat hieruit niet de minste afleiding kan worden gemaakt over de aard van de persoonlijke contacten die zouden bestaan tussen de afgebeelde jongens. De envelop toont enkel aan dat u vanuit Kameroen documenten werden opgestuurd.

Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen, zijn er geen aanwijzingen dat u nood zou hebben aan de bescherming geboden door de Conventie van Genève, noch aan subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. In een enig middel beroept verzoeker zich op de schending van artikel 48/2, 48/3, 48/4, 48/6, 48/7 en 57/6 van de voormelde wet van 15 december 1980 (hierna: vreemdelingenwet), van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: EVRM), van artikel 27 van het KB van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van het verbod van willekeur.

Verzoeker wijst erop dat artikel 347bis van het Kameroense Strafwetboek een straf van zes maanden tot vijf jaar gevangenis en een boete van 20.000 tot 200.000 CFA Francs voorziet voor iedere persoon die seksuele relaties heeft met een persoon van hetzelfde geslacht. In de praktijk arresteren en veroordelen politie en justitie volgens hem op arbitraire wijze personen op basis van dit artikel enkel omwille van hun ware of beweerde homoseksualiteit, hetgeen wordt afgeleid uit hun uiterlijk, haarstijl, attitude en zelfs op basis van wat ze drinken op het moment van hun arrestatie. De houding van de Kameroense autoriteiten ten aanzien van terugkerende asielzoekers is dat zij gezien worden als het hebben besmeurd van de reputatie van het land en door de pers als criminelen worden omschreven. *"Hieruit volgt onder meer dat indien verzoeker zou moeten terugkeren naar Kameroen hij niet enkel op arbitraire wijze zou worden vervolgd omwille van zijn geaardheid, maar tevens als een crimineel zal worden aanzien die de reputatie van zijn land heeft besmeurd, temeer als hij dan zal moeten verklaren dat hij asiel heeft gezocht op grond van zijn homoseksuele geaardheid, waardoor hij niet enkel zal worden vervolgd omwille van het feit dat hij een asielzoeker is maar tevens omwille van een op zijn minst beweerde homoseksualiteit die zoals gezegd arbitrair wordt vastgesteld. In dergelijke omstandigheden kan de verzoeker niet worden teruggestuurd naar Kameroen. De Belgische Staat zou door dit te doen zich immers schuldig maken aan een schending van artikel 3 van het EVRM. Bovendien heeft de bestreden beslissing niet nagegaan wat het gevolg is voor terugkerende asielzoekers die asiel aanvragen op grond van homoseksualiteit. Op zijn minst is de bestreden beslissing daardoor behept met een motiveringsgebrek."*

Zelfs indien niet met absolute zekerheid zou kunnen worden vastgesteld dat verzoeker in Kameroen zou worden vervolgd indien hij daar was gebleven, dient op zijn minst te worden vastgesteld dat hij een redelijke kans heeft dat de vervolging plaats zal vinden, aldus verzoeker. Er werd immers een arrestatiebevel voor hem afgeleverd. Hij ontvluchtte zijn land van herkomst omwille van problemen met de Kameroense overheid omwille van zijn homoseksuele relaties en homoseksuele geaardheid.

Verder meent verzoeker dat er geen enkele waarborg bestaat dat de nota's die door de ambtenaar van het CGVS werden genomen, betrouwbaar zijn; *"indien bijgevolg de asielzoeker de inhoud van die nota's (over een bepaalde tegenstrijdigheid) op een nauwkeurige en geloofwaardige manier betwist, kan het verslag op dit punt niet tegen hem gebruikt worden. Het feit dat een gegeven tijdens een verhoor vermeld wordt en tijdens een ander verhoor niet, zorgt niet noodzakelijk voor een tegenstrijdigheid; niet alle gevallen van weglating van gegevens mogen ertoe leiden dat de goede trouw van de asielzoeker in vraag wordt gesteld."*

"In voorliggende zaak is de bestreden beslissing ervan uit gegaan dat verzoekers relaas ongeloofwaardig is, maar het CGVS stelt zich niet de vraag of het bestaan van een vrees voor vervolging kan worden aangetoond door de gegevens van de zaak die voor vaststaand worden gehouden." Verweerder analyseert volgens verzoeker niet de problematiek van homoseksuelen in Kameroen. Er dient volgens hem op zijn minst te worden vastgesteld dat er een redelijke kans bestaat dat hij zal worden vervolgd en dat het asielrelaas gebeurd zou kunnen zijn. Hij wijst erop dat hij verward is en erg getraumatiseerd door hetgeen gebeurd is. Hij stelt de werkelijke gebeurtenissen te hebben verteld, maar niet van alles en van elk detail op de hoogte te kunnen zijn. Hij heeft in de mate van het mogelijke geantwoord op de hem gestelde vragen, hetgeen niet wegneemt dat hij niet alles wist en niet alles kon weten. Er kan van hem niet verwacht worden dat hij alle elementen die hij aanvoert, bewijst,

aldus verzoeker. Het is een essentieel rechtsprincipe dat kwade trouw nooit wordt vermoed, doch bewezen dient te worden. Verzoeker hekelt het feit dat verweerder zijn verklaringen zomaar eenzijdig afwijst als zijnde ongeloofwaardig. Hij wijst erop dat verweerder een actieve medewerkingsplicht heeft. Van zodra de verklaringen over het algemeen als coherent en plausibel worden bestempeld, moet het voordeel van de twijfel worden verleend. Het is noodzakelijk, aldus verzoeker, dat de achtergrond die *protection officers* in beschouwing nemen om asielaanvragen van holebi's te toetsen, zo objectief mogelijk is en dat zij niet vertrekken vanuit stereotypen. De seksuele geaardheid is een fundamenteel aspect van de menselijke identiteit. De preambule van de Jogjakarta-principes beschrijft het begrip "seksuele geaardheid" als volgt: "het vermogen van eenieder om zich emotioneel, affectief en seksueel sterk aangetrokken te voelen tot mensen van hetzelfde of het andere gender, of van meer dan één gender, en met hen intieme en seksuele relaties aan te gaan." Er dient rekening te worden gehouden met de context waarbinnen de asielaanvraag wordt gesteld. Er zijn geen universele elementen die kenmerkend zijn voor holebi's; ze zijn net zo verscheiden als heteroseksuelen.

"Verzoeker wenst de overwegingen van de bestreden beslissing als volgt te weerleggen :

1) de motivatie van de bestreden beslissing is op zijn minst verwarrend omdat het enerzijds concludeert dat er geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers geaardheid, doch anderszijds de verklaringen van verzoeker aangaande zijn relaties vaststelt.

2) Verzoeker geeft spontaan verklaringen over de anekdotes van zijn homoseksuele relaties. Hij geeft gespecificeerd en duidelijk de aard en de draagwijdte van zijn relaties in detail weer. Op zijn minst is die openheid een indicatie van verzoekers homoseksuele geaardheid.

3) Homoseksualiteit en homoseksuele geaardheid is een uitermate subjectief onderwerp en bovendien is de belevingswereld van verzoeker onbekend voor de protection officer. De beleving van een relatie verschilt dus van situatie tot situatie, zoals dit overigens het geval is in heteroseksuele relaties. Daarom is het belangrijk dat de verklaringen beoordeeld worden vanuit het perspectief van asielzoekers zelf en hoe zij en de relatie worden gepercipieerd door de buitenwereld. Geheel onterecht stelt de bestreden beslissing dat zij geen geloof kan hechten aan de manier waarop verzoeker zijn homoseksualiteit ontdekte, de manier waarop verzoeker zijn homoseksuele geaardheid heeft ervaren (verzoeker ervaarde dit terecht als een mix van gelukigheid en angst) en de manier waarop verzoeker relaties aanknoopte.

4) Als asielzoekers zich zelf identificeren als holebi, dan vormt dit voor UNHCR een aanwijzing voor hun seksuele geaardheid. Het CGVS verwacht dat asielzoekers zichzelf duidelijk bestempelen als holebi. (Zie onder meer: RvV nr. 58 043 van 18 maart 2011, RvV nr. 67 914 van 4 oktober 2011, RvV nr. 62 771 van 7 juni 2011 en CCE nr. 55 078 van 28 januari 2011). Verzoeker identificeert zich onmiskenbaar als homo zodat tevens aan die voorwaarde voldaan is.

5) Sommige holebi's kunnen lang voor het hebben van homoseksuele relaties op de hoogte zijn van hun homoseksuele geaardheid. Terwijl anderen dit pas beseffen na seksuele betrekkingen met iemand van hetzelfde geslacht. In onderhavig geval besepte verzoeker dit na het hebben van homoseksuele betrekkingen.

6) Over de eerste holebi-ervaringen verwacht het CGVS dat asielzoekers meer details geven. (Zie onder meer: RvV nr. 71 262 van 30 november 2011, CCE nr. 82 296 van 31 mei 2012 en CCE nr. 67 095 van 22 september 2011). In voorliggend geval geeft verzoeker zoals gezegd op heel gedetailleerde wijze zijn eerste homoseksuele ervaringen weer zodat voldaan werd aan die vereiste van het CGVS.

7) Een homofobe omgeving sluit de beleving van de homoseksuele geaardheid niet uit. Dit is geen zwart-wit verhaal en nuances zijn belangrijk en noodzakelijk. Het UNHCR stelt dat van holebi's niet mag worden verwacht dat ze hun identiteit, meningen en kenmerken verbergen om vervolging te vermijden. Holebi's hebben evenveel recht op vrijheid van meningsuiting en vereniging als anderen. (UNHCR, Richtlijn over seksuele geaardheid, § 31). Indien men de hierboven geciteerde bestreden beslissingen volgt, dan krijgt men de indruk dat holebi-asielzoekers in homofobe landen noch in de private of publieke ruimte uiting kunnen geven aan hun seksuele geaardheid. Het hebben van of uiting geven aan seksuele relaties in de privésfeer wordt vaak niet geloofwaardig geacht, omdat de asielinstanties er van uitgaan dat iemand het koppel steeds kan betrappen. Dit leidt dan tot beslissingen dat het niet geloofwaardig is dat iemand gemakkelijk homoseksuele seks heeft. Of dat het niet geloofwaardig is dat iemand zijn homoseksuele geaardheid vertelt aan andere homo's, omdat de maatschappij nu eenmaal homofob is. Wat is er dan nog wel mogelijk in de privésfeer? Hun geaardheid uiten in het openbaar staat volgens het CGVS ook gelijk aan risicovol gedrag, en is dus volgens het CGVS niet aanneembaar in de homofobe context. Het kan inderdaad onvoorzichtig lijken om in een maatschappij die homoseksualiteit niet tolereert elkaar als homokoppel te kussen en elkaar te omhelzen in het openbaar. Maar kan hen die onvoorzichtigheid verweten worden? Eventuele moeilijkheden tonen net aan dat zij hun identiteit niet vrij kunnen en mogen beleven. En dit terwijl de seksuele geaardheid een fundamenteel aspect uitmaakt van de identiteit. Discretie mag niet verwacht worden van asielzoekers om hun seksuele geaardheid discreet

te beleven in hun land van herkomst. De seksuele geaardheid maakt immers inherent deel uit van de persoon zelf. Terwijl de dunne lijn tussen privéfeer en het openbare leven net aantoonde dat holebi's in homofobe landen geen normaal leven kunnen leiden en dus hun homofobe landen ontvluchtten. Bijgevolg kan aan verzoeker niet worden verweten dat hij homoseksuele relaties heeft en kan ook niet aan hem worden verweten dat die op een bepaalde manier tot stand kwamen die volgens de bestreden beslissing te makkelijk en onvoorzichtig waren.

8) Niet elke homo wil zich conformeren aan de gedragsregels in het homofobe thuisland. Niet elke homo voelt angst en vertwijfeling bij de ontdekking van de seksuele geaardheid. Iedere homo heeft een eigen identiteit en levenswandel die niet noodzakelijk samenvallen met wat de asielinstanties verwachten over wat homo zijn inhoudt. Daarom is het noodzakelijk om ervoor te zorgen dat de achtergrond die de protection officer in beschouwing neemt om de asielaanvraag van verzoeker te toetsen, zo objectief mogelijk is. En dat men bij de beoordeling van deze aanvraag niet vertrekt vanuit stereotypen. Niet alle mensen beleven hun seksuele geaardheid op dezelfde manier. Een goed begrip over de leefwereld van homo's afkomstig uit homofobe landen en over het proces van de ontdekking van de homoseksualiteit zijn onontbeerlijk om de asielaanvraag te beoordelen. In casu is de bestreden beslissing gebaseerd op een stereotype beoordeling van verzoekers homoseksuele geaardheid en homoseksuele contacten en relaties. Bovendien beperkt de bestreden beslissing zich tot het beoordelen van de verklaringen van asielzoekers, zonder zelf onderzoek te doen naar objectieve elementen die verifieerbaar zouden kunnen zijn.

9) Documenten – zoals bv. attesten van holebi-organisaties – die neergelegd worden om de seksuele geaardheid aan te tonen en die de verklaringen van holebi-asielzoekers bevestigen, als begin van bewijs beschouwen. In casu legt verzoeker attesten voor van zijn lidmaatschap van Alliage (zie stuk 4). Bijgevolg bevestigt dit attest verzoekers homoseksuele geaardheid.

9) UNHCR stelt dat kennis over het holebi-milieu nuttig kan zijn bij het bepalen van de geloofwaardigheid. In casu heeft de bestreden beslissing deze oefening niet gemaakt hoewel dit verzoekers relaas ten goede kon komen, de bestreden beslissing heeft bijgevolg haar actieve onderzoeksplicht niet nagekomen.

10) Het CGVS kan makkelijk zelf informatie opzoeken over het homomilieu in het land van herkomst zoals bv. over websites, organisaties die opkomen voor de rechten van holebi's, feiten in de media, ontmoetingsplaatsen. (Zie onder meer: RvV nr. 70 379 van 22 november 2011, RvV nr. 58 588 van 25 maart 2011, RvV nr. 64 916 van 15 juli 2011 en CCE nr. 81 918 van 30 mei 2012). Ook deze oefening heeft de bestreden beslissing niet gemaakt waardoor zij wederom haar actieve onderzoeksplicht miskent.

11) Verzoeker heeft actieve stappen ondernomen om meer te weten over het Belgische holebi-milieu en maakt er nu tevens deel van uit (stuk 4). Bovendien heeft verzoeker een nieuwe relatie in België met een man (stuk 3). Verzoeker is dus actief in de holebi scene. Bijgevolg is er geen reden om te twijfelen aan de geaardheid van verzoeker en moet de homoseksuele geaardheid van verzoeker als voldoende vastgesteld beschouwd worden (zie in die zin : CCE nr. 58 662 van 28 maart 2011 en zie ook CCE nr. 59 060 van 31 maart 2011). De bestreden beslissing maakt geen gewag van verzoekers kennis over het Belgische holebi-milieu en peilt daar dus niet naar, waardoor het niet voldoet aan haar onderzoeksplicht en niet afdoende gemotiveerd is en waardoor aan verzoeker het voordeel van de twijfel moet worden verleend.

12) Verzoekers verklaringen en beleving van zijn seksuele geaardheid zijn niet in strijd met de algemene bekende feiten.

13) Homoseksualiteit is strafbaar volgens de wetgeving in Kameroen. In casu kan verzoeker dan ook geen beroep doen op zijn overheid om bescherming te verkrijgen omdat hij vervolging vreest van de politie. Bijgevolg moet verzoeker erkend worden als vluchteling, minstens moet hem de subsidiaire bescherming worden toegekend. (zie in die zin : CCE nr. 69 532 van 28 oktober 2011).

14) Er was geen tolk Engels aanwezig tijdens het gehoor terwijl verzoeker daartoe had verzocht (zie stuk 1)"

2.1.2. Verzoeker voegt bij zijn verzoekschrift zijn "bijlage 26" (stuk 1), foto's (stuk 3) en stukken die zijn lidmaatschap van een holebivereniging aantonen (stuk 4).

2.2.1. Verzoeker preciseert niet op welke wijze artikel 48/2 van de vreemdelingenwet, hetwelk overigens op louter algemene wijze bepaalt welke vreemdelingen als vluchteling kunnen worden erkend dan wel als persoon die in aanmerking komt voor subsidiaire bescherming, zou (kunnen) zijn geschonden. De schending van dit artikel wordt bijgevolg niet dienstig aangevoerd.

2.2.2. Verzoeker laat na te duiden welke bepaling van artikel 57/6 van de vreemdelingenwet hij geschonden acht en geeft evenmin aan op welke wijze dit artikel zou zijn geschonden. Hoe het eerste

lid van voormeld artikel geschonden zou zijn kan niet worden ingezien daar artikel 57/6, eerste lid, 1° de commissaris-generaal de bevoegdheid verleent de bestreden beslissing te nemen. Het derde lid is *in casu* niet van toepassing daar de bestreden beslissing geen beslissing betreft zoals bedoeld in artikel 57/6, eerste lid, 2°.

De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 57/6, tweede lid van de vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing, die in duidelijke bewoordingen in deze beslissing zijn opgenomen en hierin op eenvoudige wijze kunnen worden gelezen, kent en aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg is het doel van de formele motiveringsplicht bereikt en voert hij in wezen de schending aan van de materiële motiveringsplicht.

2.2.3. De feitelijke beoordeling bij het overwegen of een persoon wordt vervolgd in de zin van het Verdrag van Genève is *mutatis mutandis* gelijk aan deze zoals gedaan door het EHRM bij het onderzoek of een persoon een reëel risico loopt om blootgesteld te worden aan een behandeling in de zin van artikel 3 EVRM. Het is daarom aannemelijk dat artikel 3 EVRM een risico op vervolging omwille van één van de gronden omschreven in artikel 1, A, (2) van het Verdrag van Genève omvat (UNHCR, *Manual on Refugee Protection and the European Convention on Human Rights*, Regional Bureau For Europe, Department of International Protection, april 2003, updating augustus 2006, 3.7).

Artikel 3 EVRM stemt tevens inhoudelijk overeen met artikel 48/4, § 2, b) van de voormelde wet van 15 december 1980 (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>).

De toetsing of verzoeker in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus dan wel de subsidiaire beschermingsstatus maakt integraal deel uit van onderhavig arrest, zodat een bijkomend onderzoek naar een eventuele schending van artikel 3 EVRM niet aan de orde is.

2.2.4. Ingevolge artikel 49/3 van de vreemdelingenwet wordt verzoekers asielaanvraag in hetgeen volgt bij voorrang onderzocht in het kader van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3, en vervolgens in het kader van artikel 48/4.

2.3.1. De bestreden beslissing weigert verzoeker de vluchtelingenstatus toe te kennen omdat (i) zijn verklaringen over de ontdekking van zijn beweerde homoseksuele geaardheid allerminst overtuigend overkomen, (ii) het gemak waarmee hij doorheen de jaren verschillende homoseksuele relaties zou hebben aangegaan, weinig plausibel is binnen de homofobe Kameroense context, (iii) zijn verklaringen incoherent zijn aangaande de directe oorzaak van zijn persoonlijke problemen met de Kameroense autoriteiten en over het moment waarop hij effectief het doelwit van de ordediensten zou zijn geworden, (iv) hij onwetend is over bepaalde belangrijke aspecten van zijn relaas, (v) het opmerkelijk is dat hij geen contact meer had met Elvis, die dezelfde problemen had met de autoriteiten en hem hielp het land te ontvluchten, (vi) zijn verklaringen over zijn reisroute naar België ongeloofwaardig zijn, en (vii) de door hem neergelegde documenten de voorgaande vaststellingen niet kunnen wijzigen.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift aanvoert dat er geen waarborg is dat de nota's van de ambtenaar op het CGVS betrouwbaar zijn, dient erop gewezen dat verzoeker geen concrete gegevens aanbrengt waaruit blijkt dat het CGVS bevooroordeeld zou zijn geweest of dat zijn asielaanvraag niet eerlijk zou zijn behandeld. Uit de stukken van het dossier en de bestreden beslissing kan evenmin enige vooringenomenheid of enig gebrek aan objectiviteit worden afgeleid. Bovendien zijn de ambtenaren van het CGVS onpartijdig en hebben deze geen persoonlijk belang bij een positieve of negatieve beslissing ten aanzien van de kandidaat-vluchteling. Als dusdanig bieden zij de nodige garanties inzake objectiviteit. Waar verzoeker stelt dat er tijdens zijn gehoor geen tolk Engels aanwezig was, hoewel hij hierom had gevraagd, dient erop gewezen dat artikel 51/4 van de vreemdelingenwet niet is geschonden doordat het interview op het CGVS zonder tussenkomst van een tolk werd afgenomen in een andere taal dan de proceduretaal. Artikel 51/4 verhindert niet dat de dossierbehandelaar zich tijdens het interview uitdrukt in een vreemde taal, *in casu* het Engels, en zelf de rol van tolk waarneemt wanneer hij die taal beheerst (RvS 3 september 2008, nr. 185.993).

Tevens dient te worden opgemerkt dat, daar waar aangenomen kan worden dat ieder gehoor bij het CGVS gepaard gaat met enige mate van stress, dit geen afbreuk doet aan het gegeven dat van een asielzoeker redelijkerwijze mag worden verwacht dat deze in staat is voldoende duidelijke, nauwkeurige en coherente verklaringen af te leggen met betrekking tot belangrijke feiten en gebeurtenissen die hij

persoonlijk heeft meegemaakt, zeker indien deze gebeurtenissen de essentie van het asielrelaas uitmaken en de directe aanleiding hebben gevormd voor het vertrek uit het land van herkomst. De aangehaalde gebeurtenissen kunnen, gezien deze een manifeste afwijking vormen op de alledaagsheid en van determinerende invloed waren op zijn verdere leven, redelijkerwijze geacht worden in verzoekers geheugen te zijn gegrift, zodat de aangevoerde stress geen aannemelijke verklaring vormt voor de hoger gedane vaststellingen. Verzoekers algemene bewering dat de feiten voor hem nog traumatiserend zijn kan de concrete motieven van de bestreden beslissing niet ontkrachten. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit het bestaan van een trauma in zijn hoofde kan worden afgeleid. Bijgevolg toont hij niet aan getraumatiseerd te zijn; laat staan dat hij aantoonde dat hij ingevolge hiervan aan geheugenproblemen zou lijden of niet in staat was om tijdens het gehoor volwaardige verklaringen af te leggen. Voorts formuleerde verzoeker noch de advocaat die hem bijstond enig bezwaar tegen het plaatsvinden van het gehoor bij het CGVS, blijkt uit het gehoorverslag dat het gehoor op normale wijze is geschied en kunnen hieruit geen problemen worden afgeleid. Verzoeker laat bovendien na *in concreto* aan te tonen dat, waar of op welke wijze het beweerd trauma zijn verklaringen zou hebben beïnvloed. Evenmin toont hij aan dat of op welke wijze dit van invloed zou zijn geweest op de bestreden motivering en beslissing.

Verder dient opgemerkt dat, hoewel iemands seksuele geaardheid betrekking heeft op zeer intieme gevoelens en de ontdekking ervan een persoonlijk proces is, het aan de asielzoeker toekomt om zijn beweerd homoseksualiteit aannemelijk te maken aan de hand van geloofwaardige verklaringen, die op hun beurt (onder meer) gezien moeten worden in het licht van het al dan niet homofobe karakter van de samenleving waaruit de asielzoeker afkomstig is. Uit een lezing van het gehoorverslag blijkt dat de *protection officer* open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen omtrent de ontdekking en de beleving van zijn beweerd homoseksualiteit in de context van de homofobe Kameroense samenleving. Hierbij dient opgemerkt dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet enkel kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, doch ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

In casu dient vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift niet verder komt dan het herhalen van reeds afgelegde verklaringen, het opwerpen van losse beweringen en het tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, zonder de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* te weerleggen. Verzoekers weerlegging van de overwegingen in de bestreden beslissing beperkt zich tot het aanhalen van principes inzake bewijs(last) zonder deze op duidelijke en concrete wijze te betrekken op de omstandige motivering. Verzoeker stelt weliswaar dat verweerder volgens hem vertrekt vanuit stereotypen, doch laat na *in concreto* aan te duiden waar of wanneer dit volgens hem het geval zou zijn. Verder kan niet worden ingezien op welke wijze het louter zichzelf benoemen als homoseksueel, een bewijs zou kunnen zijn van iemands seksuele geaardheid, laat staan dat hiermee de motieven van de bestreden beslissing *in concreto* weerlegd worden. Voorts wordt er aan verzoeker nergens in de bestreden beslissing verweten dat hij zich heeft laten betrappen of dat hij zich in het openbaar onvoorzichtig gedragen heeft. Wat betreft zijn beweerd kennis over het homomilieau in Kameroen en in België en het feit dat hem hieromtrent geen vragen werden gesteld tijdens zijn gehoor, dient te worden vastgesteld dat verzoeker in onderhavig verzoekschrift opnieuw nalaat *in concreto* aan te duiden welke elementen van zijn kennis hieromtrent de motieven van de bestreden beslissing in een ander daglicht zouden kunnen stellen.

Met betrekking tot zijn lidmaatschap van de organisatie ALLIAGE asbl (verzoekschrift, stuk 4), kan enkel worden vastgesteld dat verzoeker lid is van deze organisatie, doch hieruit valt geenszins af te leiden dat verzoeker homoseksueel is. Wat betreft de bijgevoegde foto's (verzoekschrift, stuk 3) kan worden vastgesteld dat verzoeker hierop wordt afgebeeld terwijl hij een andere man kust en zij bij elkaar liggen, doch omwille van de mogelijkheid van het insceneren van foto's, kan hieruit op zich evenmin worden afgeleid dat verzoeker homoseksueel is, noch dat hij een relatie heeft met deze man. Hierbij dient erop gewezen dat documenten, zoals foto's, enkel een ondersteunende werking hebben, namelijk het vermogen om de intrinsieke bewijswaarde van een plausibel en geloofwaardig relaas kracht bij te zetten. Op zichzelf vermogen documenten evenwel niet de geloofwaardigheid van een ongeloofwaardig asielrelaas te herstellen. Op welke wijze het opnieuw bijbrengen van zijn "bijlage 26" (verzoekschrift, stuk 1) op zich de motieven van de bestreden beslissing zou kunnen weerleggen, kan niet worden ingezien.

Gelet op het hoger gestelde, slaagt verzoeker er niet in de uitvoerige motivering van de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden door de Raad tot de zijne gemaakt.

Aangaande zijn stelling dat hij ingeval van terugkeer naar Kameroen vervolging vreest omdat het indienen van een asielaanvraag zal gezien worden als een besmeuring van de reputatie van het land en hij bovendien zijn asielaanvraag baseerde op een homoseksuele geaardheid die door de Kameroense autoriteiten zal worden aangegrepen om hem te vervolgen onder de Kameroense strafwet met betrekking tot homoseksualiteit, dient erop gewezen dat niet kan worden ingezien dat de Kameroense autoriteiten het opportunistische karakter van verzoekers asielaanvraag niet zouden inzien, noch dat zij verzoeker zouden beschuldigen van homoseksuele handelingen in de zin van de Kameroense strafwet louter omdat hij zijn asielaanvraag in België baseerde op een beweerde homoseksuele geaardheid. Dit klemmt des te meer daar verzoeker niet aantoont dat de Kameroense autoriteiten op de hoogte zijn van zijn asielaanvraag in België, laat staan op welke grond hij deze asielaanvraag indiende. Bovendien is hoger reeds komen vast te staan dat er *in casu* geen geloof gehecht kan worden aan verzoekers beweerde homoseksuele geaardheid, zodat evenmin kan worden aangenomen dat verzoeker de reputatie van Kameroen besmeurd heeft door als homoseksueel in België asiel aan te vragen.

Gelet op het voorgaande dient vastgesteld dat verzoekers asielaanvraag niet voldoet aan de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, tweede lid van de vreemdelingenwet.

Het voorafgaande in acht genomen, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging heeft in de zin van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.3.2. Gelet op het hoger vastgestelde inzake zijn relaas en de elementen in het dossier toont verzoeker niet aan dat er in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij een reëel risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier september tweeduizend vijftien door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS